



IMRICH BUGÁR ODEŠEL ZA SLUNCEM V DUŠI

OSOBNOSTI ZAVZPOMÍNALY NA LEGENDÁRNÍHO DISKAŘE

POSLEDNÍ ROZLOUČENÍ S LEGENDOU. IMRICH BUGÁR ODEŠEL ZA SLUNCEM V DUŠI

Velká obřadní síň strašnického krematoria byla v pátek 17. dubna zcela zaplněná. Zástupci českého sportu, kultury i veřejného života se přišli rozloučit s Imrichem Bugárem, legendárním diskařem, olympijským medailistou, mistrem světa a dlouholetým členem Dukly Praha, který zemřel 8. dubna 2026 ve věku nedožitých 71 let.

Smuteční obřad proběhl v důstojné atmosféře. Přítomni byli nejbližší členové rodiny, kteří společně s ostatními hosty uctili jeho památku. Vzpomínky na Bugárovu osobnost, sportovní kariéru i jeho pověstný humor zaznívaly prostřednictvím řečníků (*v maďarštině a slovenštině promluvila také Anikó Rabay, starostka obce Ohrady, kde se Imrich Bugár narodil – pozn.*), písní, fotografií i videomedailonku.

Nechyběly ani vojenské pocty, které podtrhly Bugárovu dlouholetou příslušnost k Armádnímu sportovnímu centru Dukla. Právě Dukla byla jeho sportovním domovem více než půl století.

Osobnosti napříč sportem i kulturou

Na poslední rozloučení dorazila řada významných osobností české atletiky, olympioniků, trenérů i představitelů sportovních svazů. Zmínit lze například Barboru Špotákovou, Romana Šebrleho, Jarmilu Kratochvílovou, Helenu Fibingerovou, Jiřího Kejvala, Martina Doktora či Libora Varhaníka. Nechyběli ani zástupci kulturního života, kteří s Bugárem sdíleli přátelství nebo spolupracovali na různých projektech.

Mnozí z nich připomínali jeho otevřenost a schopnost navázat kontakt s kýmkoliv. Od reprezentantů až po děti na sportovních akcích. Bugár byl pro mnohé nejen kolega, ale i rádce, parťák a člověk, který dokázal rozesmát i ve chvílích, kdy to nikdo nečekal.

V podobném duchu promluvil při pietním aktu také Pavel Benc, ředitel ASC Dukla. „Buggy byl veselý člověk, uměl bavit společnost a mezi lidmi se cítil dobře. Každá sklenička vína nebo frťan slivovice s ním chutnala. Až na něj dnes půjdete zavzpomínat, ať už mezi přáteli, nebo doma, přijďte si a vzpomeňte na něj,” uvedl.

„Každý lidský život je časově ohraničený. Ty už nám svůj čas nedáš. Až později si možná uvědomíme, že okamžik, kdy jsi v práci zaťukal na dveře, dveře se pomalu otevřely a do kanceláře vstoupila ohromná postava diskaře, která jemně pronesla ‚Slunce v duši‘, se už nikdy nevrátí. Ať ti tam nahoře slunce svítí po boku dalších velikánů sportu,” doplnil procitěně.

Pietní místo na Julisce

Po skončení obřadu byly květiny a věnce převezeny na stadion Juliska, symbolicky k diskařskému kruhu, kde vzniklo pietní místo

pro všechny, kteří se chtěli s Imrichem Bugárem rozloučit osobně a v klidu. Juliska byla jeho druhým domovem – místem, kde trénoval, pracoval a kde ho znaly celé generace sportovců.

Odkaz, který zůstává

Imrich Bugár patřil k nejvýraznějším osobnostem československé i české atletiky. Mistr světa, mistr Evropy, olympijský medailista, držitel českého rekordu, ale také člověk, který dokázal spojovat lidi a rozdávat dobrou náladu.

Jeho odkaz zůstává nejen v tabulkách, ale především v příbězích, vzpomínkách a generacích sportovců, které inspiroval.

Závěr obřadu doprovodila píseň Srdce nehasnou v podání Karla Gotta a Charlotte Elly Gottové, poté státní hymna. Po ní přítomní znovu povstali a dlouhým potleskem uctili památku atletické legendy.

Text: Pavel Král, foto: CPA



LASKAVÝ OBR, SUPER CHLAP. OSOBNOSTI ZAVZPOMÍNALY NA BUGGYHO

Na legendárního diskaře Imricha Bugára, který náhle odešel z tohoto světa 8. dubna 2026, vzpomínali po posledním rozloučení mnozí, s nimiž sdílel sportovní i osobní cestu. Svá slova připojili například Barbora Špotáková, Jan Železný, Roman Šebrle, Ondřej Synek, Libor Jiroušek, Tomáš Bártek či Štěpán Škorpil.

Jejích vzpomínky odkrývají člověka, který dokázal rozdávat radost, humor a klid. A zanechal nesmazatelnou stopu v českém sportu i v Dukle Praha.

Jan Železný, trojnásobný olympijský vítěz a světový rekordman v hodu oštěpem:

Buggy byl super chlap. Nikdy nezkažil žádnou srandu. A taky jsem ho nikdy neviděl nijak zvlášť našťavaného. Uměl potlačovat negativní emoce, šířil hlavně ty pozitivní. Když jsme se potkali, byl jsem mladý, on na vrcholu. Na soustředěných mě coby oštěpaře vzali mezi sebe. Úplně normálně. I na závodech to bylo skvělé. Imrich měl rád víno. Zazávodilo se a pak se

sedělo. Byla tam tehdy super vrhačská parta. A Buggy v ní měl své pevné místo. Nádherně všechno tmelil. S Gejzou Valentem byli tehdy na vrcholu diskařské kariéry, uměli přinést pozitivní atmosféru. Byla to parta lidí, kteří si hodně přáli.

Na mistrovství světa v Římě 1987 jsem vzal tašku a přes bránu pašoval víno, které měl tak rád. Bylo krabicové, na tehdejší poměry drahé, ale velmi dobré. Pak se sedělo, povídalo, panovala uvolněná atmosféra. Všichni jsme



chtěli něco dokázat, ale zároveň jsme uměli žít – hezky žít, v rámci pravidel. Tehdy nás do zahraničí moc pouštět nechťeli, o to víc si člověk vážil každé společné chvíle. Rád na ty časy vzpomínám. Buggy byl vždycky v pohodě. Jeho úmrtí mě velmi zaskočilo. Každý máme nějaké problémy. Naposledy jsme se viděli na vyhlášení legend. Dal si zelenou, chvíli jsme se bavili, připadalo mi, že je v pohodě. Odešel příliš brzy. Bohužel.

Barbora Špotáková, dvojnásobná olympijská vítězka a světová rekordmanka v hodu oštěpem:

Měla jsem hrozně ráda jeho historky. Byl výborný vypravěč. Poštěstilo se mi s ním dlouho posedět v Českém domě po olympiádě v Londýně. Měli jsme čas, nikam nespěchali, a on dával jednu příhodu za druhou. Nejčastěji s Ludvou Daňkem, což pro nás mladší byl už takový „pravěk“ atletiky. Jenže on to uměl podat tak nádherně, že jste měli pocit, jako byste byli u toho.

Byl i skvělý parták na besedy. Mrzí mě, že už se ho na žádné další příběhy nezeptám. Měl rád víno, pivo tolik ne. A právě Ludva mu říkával, že když na něj něco leze, musí pít svařák. Nakazoval mu zkrátka lidovou medicínu.

Pro mě byl Buggy laskavý obr. Jsem ráda, že ho Česká televize vytáhla i do StarDance. Byl famózní a připomněl se mladší generaci, která ho třeba tolik neznala.

Jeho náhlé úmrtí mě zasáhlo. Vždycky přál a fandil českým atletům, zvláště vrhačům.

Věděla jsem, že má určité zdravotní peripetie, ale že to přijde takhle rychle, to jsem nečekala. Když jsem ho viděla v prosinci na vyhlášení Sportovce roku, kde vstoupil do Síně slávy českého sportu, vůbec by mě nenapadlo, že je to naposledy. Jsem ráda, že stihl vstoupit mezi legendy, než přišla tahle smutná chvíle.

Někdy jeho historky sama přidávám k dobru. Už se bohužel nepovede, aby přidal další. Není to tak dávno, co se těšil na důchod. Nepůsobil jako člověk, který má zdravotní problémy, a hlavně to na sobě nedával znát. Je to moc brzy.

Roman Šebrle, olympijský vítěz v desetiboji:

Imrich, když bylo potřeba, tak všechno zařídil. Pro něho nebylo nic problém. Pořád měl dobrou náladu. A ty jeho historky... Mám jednu velmi krásnou, ale ta je nepublikovatelná. Nechám si ji raději pro sebe.

Jeho úmrtí mě zaskočilo. Nedávno šel do důchodu a nic nenasvědčovalo tomu, že by něco bylo špatně. Je to bolestivé.

Ondřej Synek, pětinasobný mistr světa a držitel tří olympijských medailí ve veslování:

Hrozně se mi líbilo, jak fandil všem sportovcům, nebyl to žádný závistivý člověk. Sport a Duklu měl v srdci. Potkal jsem ho nejen jako sportovce, ale i jako spolupracovníka a kolega v práci. Když jsem nastoupil na pozici šéftrenéra v Dukle, byl Buggy šéf zahraničního oddělení. Jednou jsme se trochu chytli kvůli nějaké blbosti, ale ve vztahu nám to velmi pomohlo. Vzduch se vyčistil, od té doby mezi námi byly už jen úsměvy a dobrá nálada.

Libor Jiroušek, několikanásobný mistr světa v parašutismu, nyní vedoucí trenér ASO Prostějov:

Když jsem se v roce 2022 stal šéftrenérem Dukly Prostějov, začal jsem se víc potkávat s lidmi z Dukly. A jedna z prvních zkušeností, na kterou nikdy nezapomenu, byla moje úplně první zahraniční cesta... respektive její vyúčtování.

Přišel jsem na zahraniční oddělení (*Bugár pracoval v referátu zahraničních styků – pozn.*),

položil papíry na stůl – a proti mně seděl Imrich. Podíval se na to, zvedl obočí a s tím svým typickým klidem pronesl: „Nooo... takhle by to nešlo.“

Já se okamžitě začal omlouvat, že jsem fakt dělal, co jsem mohl, ale že mám po dvaceti letech skákání z letadla hlavu tak vyfoukanou, že bude muset přepnout do módu maximální trpělivost.

Imrich se jen zasmál tím svým hlubokým, nakažlivým smíchem. A od té chvíle šlo všechno hladce, jak po drátkách. Stačilo jednou pochopit Bugárovu logiku, a člověk byl za vodou.

Byl to neskutečný profesionál. Nejprve jako sportovec, pak jako kolega. Ale hlavně to byl člověk, který dokázal i z obyčejného vyúčtování udělat historku, na kterou se vzpomíná s úsměvem.

Tomáš Bártek, bývalý skvělý házenkář Dukly Praha a reprezentace ČSSR (s Imrichem Bugárem se znal od svého nástupu na Duklu v roce 1977):

I když on byl atlet a já házenkář, tak jsme se potkávali jak na Julisce přes den, tak po večerech. Bydleli jsme spolu. Když se ostatní kluci rozběhli domů k rodinám, tak jsme spolu prožívali večery. Od té doby jsme byli velcí kamarádi. Byl nesmírně společenský, hrozně hodný a opravdu by se rozdal. Takového člověka je obrovská škoda. Moc na něj budu vzpomínat.

Štěpán Škorpil, legendární sportovní komentátor:

Kromě atletiky nás s Imrem spojovalo i to, že jsem se narodil 13. a on 14. dubna. Jen o deset let později. Proto jsme se zdravili: „Nazdar, skoro stejně rozený.“ V naší atletické rodině ho řadím mezi tři největší osobnosti, hned vedle Zátopka a dalších velikánů. S Imrem byla vždycky pohoda, nezkažil žádnou zábavu. Říká se, že k urostlým lidem se vzhlíží vzhůru, u něj to nebylo jen kvůli výšce. Byl to rovný chlap, což se dnes už tak často nevidí, a hlavně s ním bylo vždy příjemné pobýt.

Historek by byla celá řada, ale chystám knížечku a chci, aby tam zazněly poprvé, takže si je zatím nechám pro sebe. Jednu ale přece jen zmíním. Je mi líto, že si s ním už nikdy nedám kapurkovou, byla to taková naše tečka za všemi možnými večery. Naposledy jsme se takto sešli v Hustopečích, na setkání těch, kteří byli na mistrovství světa v Helsinkách v roce 1983. A že to bylo mistrovství světa! Tehdy jsme jako malé Československo skončili čtvrtí na světě. Se čtyřmi zlatými, třemi stříbrnými a dvěma bronzovými medailemi. Vzpomínám si, jak mi Imre ukazoval svou medaili a snad poprvé v životě jsem ho viděl naměkko. Stáhlo se mu hrdlo, nebyl to ten nezdolný bourák, který dokázal zabojoval s čímkoliv.

A druhá věc: v roce 1984 porazil ve všech devíti přímých soubojích Němce Rolfa Danneberga. A právě Danneberg má olympijské zlato z Los Angeles. Medaili, kterou Imre kvůli bojkotu zemí východního bloku bohužel získat nemohl.



NOVÁ KVALIFIKAČNÍ KRITÉRIA. FUKSA PLÁNUJE OBJET VŠE

Nerad se v cíli někomu dívá na záda. Hlad po dalších vítězstvích u hvězdného kanoisty Martina Fuksy nepolevuje ani před nadcházející sezonou, v níž půjde kvůli novým kvalifikačním kritériím pro olympijské hry v Los Angeles 2028 o úspěch v každém mezinárodním závodě. „Myslel jsem, že čím budu starší, tím bych mohl své starty omezit na ty opravdu důležité. Kvůli olympiádě je ale potřeba sbírat body do žebříčku, musím tedy objet úplně všechno. Ale furt mě to baví,“ upozorňuje dvatřicetiletý držitel řady medailí z vrcholných akcí včetně pařížského zlata na kilometrové trati z OH 2024. Náročný program zahrnuje tři podniky Světového poháru (Szeged, Brandenburg, Montreal), mistrovství Evropy v Montemor a světový šampionát v Poznani. „Singl má samozřejmě přednost. Pořád chci jezdit i pětistovku a taky s bráchou. Uvidíme, jestli půjde všechny tři disciplíny kombinovat vždy a všude. Každopádně to zkusíme. Na deblu bychom chtěli jezdit velká finále. S tím bych byl zatím spokojený.“

Vrcholem bude pro několikanásobného mistra světa a Evropy srpnové MS v Poznani (26.–30. 8.). Před ním by rád stihl vysokohorské

soustředění v Livignu i domácí mistrovství republiky. Už vloni netajil, že touží v počtu domácích titulů co nejdříve dotáhnout svého otce Petra. „Nějaký další by se hodil. Na tašku mi jich schází ještě sedm,“ předesílá.

Usilovat bude i o rozšíření sbírky v rámci světové konkurence. „Kdyby to hezky sedlo, mohlo

by medailí být k deseti. To by bylo hustý,“ zamyslí se. „Vždycky mám velké cíle a snažím se je naplnit. Teď ale musím ještě tvrdě makat, než to všechno vypukne,“ řekl před prvními květnovými závody.

Text: Pavel Král, foto: Jonáš Fiedler



DOSTÁL VSTOUPIL DO SEZONY VÍTĚZSTVÍM NA KONTROLNÍCH ZÁVODECH



Čeští rychlostní kanoisté mají za sebou první důležitý test. Na kanálu v Račicích se při kontrolních závodech představil i olympijský vítěz kajakář Josef Dostál, který potvrdil roli favorita. V nejpočetněji obsazené kategorii na trati 500 metrů zvítězil s náskokem více než jedné sekundy před týmovým kolegou Tomášem Sobiškem.

„Vyhrál jsem, a to jsem chtěl. Výsledek je dobrý, ale provedení nic moc. Na mezinárodních závodech bude potřeba jet lépe,“ zhodnotil třiatřicetiletý závodník ASC Dukla Praha.

Za sebou má náročné zimní období, i když tentokrát bez extrémní zátěže jako v olympijském roce. „Byla to klasická zimní příprava. Nebylo to nic speciálního, ale trénovali jsme

hodně. Absolvovali jsme soustředění v Seville, italské Sabaudii i v USA,“ přiblížil.

Přípravu navíc kombinoval s rodinným životem. „Všude jsme byli společně s rodinou, takže jsem si přes zimu užil i syna. Vždy jsme měli někoho, kdo pomohl s hlídáním, takže jsme se mohli soustředit na trénink,“ dodal. Zdravotně se však nevyhnul komplikacím. „Prodělal jsem záněty dutin i průdušek,“ přiznal potíže. Jak na tom aktuálně výkonnostně je, zatím nechce odhadovat. „To se teprve ukáže. Kvůli změně kvalifikačního systému na olympiádu budeme muset objíždět všechny závody a sbírat výsledky. Uvidíme, jak to půjde. A kdyby to nevyšlo, nic se neděje – svůj velký cíl už mám splněný a jsou i důležitější věci než sport,“ říká s nadhledem.

Samotné závody v Račicích mu navíc zkomplikovaly drobné potíže. „Hned na začátku jsem si zablokoval krk, foukal silný protivítr, takže časy nebyly moc vypovídající. Nejezdí se mi úplně ideálně, ale upřímně, překvapilo by mě, kdybych nevyhrál,“ dodal.

„Kvůli novému systému jsou důležité všechny závody – Světové poháry, mistrovství Evropy i světa. Sezona bude dlouhá, vrcholí až na konci srpna světovým šampionátem,“ připomněl. Hlavní pozornost chce soustředit na trať 500 metrů. „Na kilometru nemám ve Světovém poháru tak dobré výsledky, i když loňská sezona byla výjimka. Uvidíme, co přinese ta letošní,“ uzavřel Josef Dostál.

Text: Jaroslav Čícha, foto: CPA

TRENÉREM ROKU 2025 VYHLÁŠEN PETR FUKSA



Trenérem roku 2025 pro individuální kategorii se stal šestapadesátiletý kanoistický kouč Petr Fuksa, otec olympijského, světového a evropského šampiona Martina Fuksy. Výsledky ankety pořádané Českým olympijským výborem a trenérskou akademií byly oznámeny během představení St.art v Cirku La Putyka. Ještě předtím, než si vybuodoval pověst respektovaného trenéra, patřil Petr Fuksa sám k nejlepším rychlostním kanoistům své generace. Během aktivní kariéry, kterou spojil s armádním klubem Dukla, získal dva tituly mistra světa (oba v C4 na 200 m), šest evropských zlatých medailí a startoval na olympijských hrách v Atlantě 1996. Jeho doménou byly především krátké tratě, zejména dvoustovky, kde dlouhodobě prokazoval příslušnost k absolutní světové špičce. Fuksovi patří k nejvýraznějším sportovním rodům v Česku. Dědeček Josef je rovněž trenérem i funkcionářem, rodinná loděnice

v Nymburce je dnes symbolem tradice, pracovitosti a úspěchu. Petr Fuksa v ní tráví většinu roku, úspěšně tam připravuje nejen své dva syny Martina a Petra, ale také celou tréninkovou skupinu nadějných závodníků.

Syn Martin, jenž v roce 2024 získal vytoužené olympijské zlato, potvrdil skvělou formu i v loňské sezoně, kdy do bohaté sbírky přidal dva tituly mistra světa a jeden evropský.

„Děkuji hlavně té mé partě, tedy Fuksič týmu, že mě sem dostali. Bez nich bych tady fakt nebyl,“ poznamenal s hrdoostí duklák tělem i duší.

Čerpal jste hodně od svého táty Josefa, nebo jste trochu jiný trenér?

Ze začátku jsme byli každý trochu jiný. Ale posledních dvanáct let jsme naladěni na stejnou vlnu. Funguje nám to perfektně, nemůžu si stěžovat.

V čem jste bývali jiní?

V přístupu k tréninku. Když jsem začínal já, bylo tam hodně traťového tempa. Museli jsme více přestoupit k vytrvalosti. Pořád jdeme touto cestou a vyplácí se to.

Roste ve vaší mladé skupině následovník Martina?

Nevím, jestli tam úplně někdo takový je. Ale talent někteří opravdu mají.

Bylo náročné oddělit, kdy je člověk táta a kdy trenér?

Nebyl to takový problém. Doma jsem byl táta, u vody trenér. Kluci to vzali jeden jako druhý.

Prožíval jste závody svých dětí intenzivněji?

Když jede váš syn, jste nervóznější víc. Snažím se v tom nedělat rozdíl. Ale zase tak extrémně to neprožívám. Mám rád život. Jestli jsem první, nebo poslední, je mi celkem jedno. Úspěch je dobrý, ale hlavně, aby byli kluci šťastní. To mi bohatě stačí.

Jaké jsou momentálně vaše vize?

Chtěl bych, aby se klukům povedla nominace na deblu na olympiádu do Los Angeles. Je to takový dílčí cíl.

Nově funguje pro kvalifikaci na OH žebříčkový systém. Jedná se o správný krok?

Za mě je hloupý. Nerozumím tomu. Olympijskou trať je kilometr a ze světových pohárů, mistrovství světa či Evropy můžete sbírat body i na jiných distancích. Třeba dvoustovce, pětistovce či pětikilometrovém maratonu. Za stát se nominuje jedna loď, ale nemusí to být v olympijské disciplíně. Když bude vyhrávat dvoustovkář, dostane se na olympiádu, protože nasbírá spoustu bodů, ale stejně zůstane doma, jelikož ten kilometr nedá. Pojede za něj kilákář, který se k místu dostane jako slepý k houslím.

Kdo si myslíte, že v rodině bude pokračovat v trenérském řemeslu. Martin, nebo Petr?

Martin asi ne, Petra by to chytnout mohlo. Je to ve hvězdách. Povahově jsou hodně rozdílní. Martin je vyloženě pedant, perfekcionista. Péťa je více free. Maká, dodržuje životosprávu, ale prostě si žije.

Text: Pavel Král, foto: ASC Dukla

DUKLÁCI ZÁŘILI V KAYAKCROSSU

Skvěle zvládli nominační závody kajakáři ASC Dukla na kanále v pražské Troji v disciplíně kayakcross. K již předem jistému Matyáši Novákovi, který si místo zajistil bronzem na loňském světovém šampionátu, se přidali Jakub Krejčí a trio žen Tereza Knebllová, Olga Samková a Kateřina Beková.

Na programu se v rámci Českého poháru jely tři závody, tedy tři časovky a tři vyřazovací jízdy, a jezdcí Dukly dominovali. Do konečného pořadí se započítaly čtyři nejlepší výsledky. Krejčí měl ve slalomu místo v reprezentaci zajištěné díky stříbru z loňského mistrovství světa, v Troji potvrdil, že i v kayakcrossu bude závodit na té nejvyšší úrovni a v jeho hodnotovém žebříčku tato disciplína na druhou kolej nepatří. Pokaždé neskončil hůře než druhý. V sobotních závodech byl dvakrát první v časovce a dvakrát druhý ve vyřazovacích jízdách, o den později byl druhý v časovce a vyhrál vyřazovací závod. K maximálnímu

možnému zisku mu chyběl jen jediný bod. Poslední místo do reprezentačního výběru si vyjel Vít Přindiš s 28 body a prvním náhradníkem je celkově třetí další zástupce ASC Dukla Martin Rudorfer.

Ještě přesvědčivěji vládly v kanálu ženy. Jisté místo měla již po sobotě Knebllová, která měla na svém kontě tři první místa a jedno druhé, a k jasnému kvalifikačnímu prvenství ji posunulo 31 bodů. O další místa byl velký boj, když pět závodnic od sebe dělilo po jediném bodu. A nakonec to vyšlo výborně pro závodnice Dukly. Až prvenstvím ve finálové závěrečné vyřazovací jízdě se vyhoupla na druhou příčku Samková (25 bodů) a třetí do reprezentační skupiny je Beková, která zazářila v sobotním odpoledni, když vyhrála časovku a druhá byla ve vyřazovacích jízdách. S 24 body předčila o jediný Amálii Hilgertovou.

Text: Jaroslav Čícha, foto: CPA



ORIENTAČNÍ BĚH:

KŘIVDA CÍTÍ SLIBNOU FORMU. TOUHOU JE MEDAILE Z MISTROVSTVÍ SVĚTA

Ač načal letošní sezonu druhým místem na republikovém šampionátu v knock-out sprintu, je dlouhodobě českou jedničkou. A potrápít může kohokoliv na světě. Tomáš Křivda, orientační běžec podporovaný Armádním sportovním centrem Dukla, má v šestadvaceti letech ve své sbírce už řadu medailí z vrcholných mezinárodních akcí.

V loňské sezoně zazářil mimo jiné na Světových hrách v čínském Chengdu, kde vybojoval stříbro ve sprintu a bronz ve štafetě. Premiérově také vyhrál závod Světového poháru ve švýcarském Usteru. Jen blyštivý kov z mistrovství světa mu stále chybí. „V posledních dvou letech se mi podařilo probíjet do světové špičky. V každém závodě jsem považován za spolufavorita na přední umístění. Teď jen prodat formu ve správný čas,“ přeje si Křivda směrem k vrcholu sezony.

Vraťme se k mistrovství ČR v Třebíči. Ve finále vás ve finiši předstihl Jakub Chaloupský. Byl jste na sebe naštvaný, nebo jste bral závod jako přípravný před dlouhou sezonou?

Do teď si to trochu vyčítám. Měl jsem pocit, že mám všechno pod kontrolou. Jenže jsem na poměrně nepřehledném místě o sebe trochu brknul, spadl a než se z toho oklepal, byl Kuba přede mnou. Tím, že do cíle zbývalo nějakých

čtyřicet vteřin, si to už vzít nenechal. Mrzí to, ale nedá se nic dělat.

S formou jste byl jinak spokojený?

Ano. Celý den od kvalifikace po finále ukázal, že je vzhledem k nadcházejícím vrcholům slibná.

Pro přípravu jste znovu zvolil soustředění v Keni. Vyšla podle představ?

Byla jen o něco kratší, protože jsem na podzim absolvoval šestitýdenní výcvik ve Vyškově, abych se mohl stát vojákem z povolání. S tréninkem jsem tedy začínal až koncem roku. Do Keni jsem odjížděl v lednu. Po třech týdnech jsem ještě vyrazil do sousední Ugandy. Trénink v nadmořské výšce od 2000 do 2400 metrů mi dal hodně. Ukázaly to i fyzické testy po návratu. Teď jen seřadit mířidla s mapou. *(směje se)*

Zmínil jste výcvik ve Vyškově. Je z vás nadrotmistr. Plníte si nyní i armádní závazky?

Jsou s tím spojené určité povinnosti, hlavně účasti na různých akcích, ale většinou jde o příjemné záležitosti. Nově se také mohou účastnit armádního mistrovství světa, které letos na podzim hostí Švýcarsko. Samotný

výcvik byl velmi zajímavý a opravdu jsem si ho užil. Vyzkoušel jsem si řadu věcí, ke kterým se běžný člověk vůbec nedostane.

Zpět k vaší disciplíně. Prioritou je pro vás zcela určitě mistrovství světa v Itálii...

Koná se na začátku července v Janově. Mám to tam rád a také mám dobrou představu, co nás může čekat. V březnu jsme tam byli na závodech světového žebříčku nejvyšší kategorie. V opravdu skvělé konkurenci jsem skončil druhý a třetí, takže se na šampionát moc těším.

Sníte o medaili?

Touha je velká. Dosud na mě vždycky dolehla jakási tíha okamžiku. Nebyl jsem schopný závodit s tak klidnou hlavou jako na světáčích. Věřím, že jsem se posunul. Rád bych podal špičkový výkon právě i na mistrovství světa.

Profil vyhovuje?

Před necelými třemi lety jsem tam byl třetí ve Světovém poháru. Tratě mi sedí. Ač tahle jihoevropská městečka nebývají pro Středoevropany úplně nejvhodnější z hlediska úspěšnosti, já si stěžovat nemůžu.

Pak přijdou už lesní závody, že?

Je to tak. V srpnu hlavně Světový pohár ve Vyšším Brodě, kde se budu chtít ukázat v co nejlepším světle.

Odskočíte si před tím i na přípravu do Finska, kde jste členem tamního klubu Kalevan Rasti?

Snažíme se připravovat v podmínkách co nejpodobnějších těm, kde se konají hlavní závody. Vloni bylo mistrovství světa ve Finsku, takže se to přímo nabízelo. Letos jsou lesní závody v Česku a mistrovství Evropy na konci září v Litvě, takže do Finska vyrazím jen na otočku na oddílové štafety. Spíš potřebuji trávit čas v Litvě a u nás na Šumavě, abych terény co nejlépe navnímal.

Text: Pavel Král, foto: Petr Kadeřávek



RAUTURIER PŘEKONALA BOLESTIVOU ZIMU. OVLÁDLA REPUBLIKU, TĚŠÍ SE NA VRCHOLY



Má za sebou poměrně krušnou zimu. Ale je zpátky. Tereza Rauturier, nejúspěšnější česká orientační běžkyně poslední dekády, zvládla náročný boj se zdravím po svém. Před pár dny potvrdila rostoucí formu vítězstvím na mistrovství republiky v knock out sprintu v Třebíči. Co ji trápilo? Po prosincovém absolvování vojenského výcviku ve Vyškově se čím dál častěji ozývaly bolesti v koleni. „Začal se v něm tvořit zánět. Při snaze vrátit se do systematického tréninku se vše ještě zhoršovalo. Táhlo se to pak poměrně dlouho, necelé dva měsíce,“ specifikovala své potíže sedmadvacetiletá závodnice podporovaná armádním centrem Dukla.

„Zranění se rozjelo těsně před koncem roku. Řešit to v tomto období nebylo jednoduché. Spousta lidí měla o vánočním čase zasloužené volno, takže dobrat se k přesné diagnóze bylo poměrně náročné. Žila jsem v nejistotě, o co vlastně jde,“ přiblížila své vnitřní trápení.

Běhání nepřicházelo v úvahu, což je pro orientační běžkyni zásadní problém, zdálo by se. Rauturier si ale poradila po svém. „Zvolila jsem jiné metody, jak se udržet v patričné kondici,“ poznamenala s tím, že přešla na silový

trénink, kompenzační cvičení a také alternativní aktivity. „Nakonec šlo o menší formu zranění, jen se nedalo odhadnout, za jak dlouho zánět zmizí. Ale povedlo se. Přípravu jsem absolvovala ve velkých objemech, jen trochu jinak. A možná to i k něčemu bylo dobré. Těžší období jsem překonala i díky lidem z týmu a manželovi.“

Tým je francouzský reprezentant Max Rauturier, za něhož se před necelými dvěma roky provdala. „Podporujeme se navzájem. I on aktuálně zažívá těžší období, takže se hlavně snažíme hledat pozitiva, aby se situace zlepšovala.“

Zlato z Třebíče v oblíbeném sprintu je pro Terezu příjemným povzbuzením. „A hlavně potvrzením, že by koleno mělo držet. Stále jsem ještě v objemovém tréninku. I první rozjezd mezinárodní sezony bude spíše přípravná cesta k vrcholu, kterým je mistrovství světa v Itálii,“ podotýká. „Jsem ráda, že forma je už docela na dobré cestě. Závod jsem zvládla i takticky, takže spokojenost,“ dodala.

Na červencový šampionát do Janova se moc těší. „Už jsme si tam odběhali spoustu přípravných akcí. Ten terén mám do určité míry ráda.

Je atypický, nabízí spoustu různých výzev. Člověk se musí poprat s množstvím nástrah, hlavně v rámci volby postupu na jednotlivé kontroly a s tím souvisejícího nabírání výškových metrů,“ upřesňuje specifika náročného profilu.

Rauturier je považovaná za výbornou sprinterku se schopností držet vysoké tempo i v technicky náročných pasážích. Zároveň ale zvládá i delší tratě. „Jsem stále univerzál. Je fakt, že postupem věku je možná už potřeba se zaměřit na určitou disciplínu, ale já zatím ladím na všechny. Sprint je fajn, ale umím pokrýt i klasickou vytrvaleckou trať, kdy v lesích běžíte hodinu a půl. Do jisté míry je náročné obojí skloubit, ale světová špička to umí,“ podotýká rodačka z Olomouce.

Držitelka stříbra ze Světových her v Birminghamu 2022 má stále nejvyšší ambice. „Pořád chci bojovat o přední příčky. Jak na sprinterském mistrovství světa, tak na mistrovství Evropy v lese. Po medailích půjdeme i ve štafetě, máme silnou sestavu,“ potvrzuje odhodlání útočit na co nejcennější výsledky.

OBOJŽIVELNICE LEDECKÁ CHCE VÍCE VYVÁŽIT SNOWBOARD S LYŽEMI

Ester Ledecká, hvězda ASC Dukla, hodnotí uplynulou sezonu jako jednu z nejlepších na lyžích, i když ji mrzí nevydařený olympijský závod na snowboardu. „Byla to druhá neúspěšnější lyžařská sezona v mé kariéře a díky jednomu vítězství na snowboardu mám teď každý druhý start ve Světovém poháru vítězný,“ uvedla na tiskové konferenci, kde zároveň prodloužila smlouvu s Tipsportem a převzala korunu pro sportovce roku 2025.

Ačkoli zima skončila, Ledecká dál intenzivně testuje materiál. „Testujeme nové lyže, prkna i boty. Na sjezdových lyžích je pořád prostor ke zlepšení. Musím to ještě probrat se servisáky, věřím, že najdeme cestu, jak zrychlit,“ popsala.

V týmu nastane řada změn. Podle dostupných informací už skončili lyžařští trenéři Tomáš Bank a Franz Gamper. Sama STR stále myslí na boj o křišťálový glóbus, ale uvědomuje si,

že by musela výrazně omezit snowboard. „Nevím, jestli jsem připravena dát lyžím tak velkou váhu,“ přiznala.

V příští sezoně chce lépe vyvážit počet závodů v obou disciplínách. „Uvidím, jak se budou krýt. Třeba ve Svatém Mořici se mi dlouhodobě na lyžích moc nedaří a kryje se s Cortinou, kde se mi na snowboardu na hezkém kopci dařilo. Program se finalizuje do června. Některé závody mám radši, jiné méně. Skvělé je, že mistrovství světa se nekryjí. Lyžařské je v únoru, snowboardové v březnu, takže stíhnu oboje,“ dodala.

V létě ji čeká tradiční soustředění na Lefkádě a také kulturní i sportovní „odbočky“. Navštívila představení Cirkus La Putyka, koncert Paula Simona či divadelní komedii Nadal–Federer. Zároveň se chystá na Rallye des Princesses z Paříže do Saint Tropez, kde pojedou ve veteránském Porsche bez GPS, jen s mapou. „Jsem



známá tím, že se občas ztratím, ale s Giulii Candiagovou se budeme střídat a navigovat,“ usmála se.

Text: Jaroslav Čícha, foto: CPA

FLORIDSKÉ SOUSTŘEDĚNÍ PARAŠUTISTŮ: POSUN V AKROBACII I EPIZODA S PADÁKEM



Tréninkový kemp v americkém Lake Wales přinesl parašutistům Dukly Prostějov výrazný posun v individuální akrobacii. Během jedenácti dnů na Floridě zvládli čtyřicet seskoků, k tomu zažili i pozoruhodnou historku s padákem...

Individuální akrobacie patří dlouhodobě k nejprestižnějším disciplínám sportovního parašutismu. Vyžaduje mimořádnou kombinaci technické přesnosti, prostorové orientace, fyzické připravenosti i psychické stability. Každý manévr je hodnocen na setiny sekundy a sebemenší chyba může rozhodnout o celkovém výsledku. „Soustředění splnilo účel. Na konci sezony mívají jednotlivci na kontě kolem padesáti seskoků. Takže číslo z floridského soustředění je z toho pohledu úplně luxusní. Jak začne Světový pohár v přesnosti přistání, není už na akrobacii moc času. Je dobré, že základ už máme, pokroky jsou vidět u všech,“ těší Libora Jirouška, šéftrenéra ASO parašutismu na Dukle.

Počasí na Floridě bývá nevyzpytatelné. Podmínky se při vysokých teplotách dokážou během chvíle dramaticky měnit. Rychlé střídání větru, náhlé přeháňky i bouřková oblaka, vznikající díky vysoké vlhkosti a teplému vzduchu, patří k místnímu koloritu. Pro parašutisty to znamená pružně reagovat. „Nám přšlo první dva dny, pak už bylo našťěstí hezky. Akrobacie je závislá na modré obloze. Od půl deváté ráno jste na letišti třeba až do pěti odpoledne.

Podmínky musí být vyhovující hlavně kvůli viditelnosti, aby bylo možné natáčení pozemní kamerou,“ podotýká Jiroušek.

I jídelníček je během dne specifický. „Každý se nasnídá podle sebe. Pausa na oběd se často řídí předpovědí. Když je hezky, nemá smysl trénink přerušovat. Když se počasí zhorší, dáme si aspoň něco malého. Svíčkou si ale před salty ve vzduchu opravdu dovolit nemůžeme,“ usmívá se bývalý několikanásobný mistr světa. „Většinou jde o sendviče. Až večer přichází na řadu pořádné jídlo.“

Během seskoků došlo i na nečekanou historku. Jakub Pavlíček musel kvůli závadě na padáku přejít na rezervní a původní odhodit. Ten přistál přímo na střeše přísně střeženého objektu – továrny na kontrolované pěstování konopí pro farmaceutickou výrobu.

„Byl to hlídáný areál hned vedle letiště. Nechtěli mě pustit ani ke vchodu,“ vyprávěl Jiroušek s úsměvem. „Nakonec jsme museli improvizovat. Majitel letiště vyslal dron s háčkem, padák ze střechy shodil dolů, a oni nám ho pak už jen předali.“

V květnu čekají parašutisty Dukly soustředění na Slovensku v dějištích mistrovství světa – vojenském v Lučenci (14.–23. 8.) a klasickém ve Spišské Nové Vsi (28. 8.–5. 9.). Do světového poháru vstoupí v červnu.

Text: Pavel Král, foto: ASC Dukla

NOVÁ PRAVIDLA, NOVÁ CHUŤ. KOSTELECKÝ POKRAČUJE V KARIÉŘE

Pravidlové změny jako motivace k pokračování kariéry? U olympijského šampiona v brokové disciplíně trap Davida Kosteleckého tohle vábidlo skutečně zabralo. I v padesáti letech tak hodlá na střelnicích prohnět mladší generace a zároveň jim předávat cenné zkušenosti.

„Na podzim jsme získali týmovou medaili na mistrovství světa, tak mi v Dukle automaticky prodloužili smlouvu. Sám jsem ale nevěděl, jak to všechno bude dál. Závodní novinky, včetně těch finálových, mi v rozhodování pomohly. Chtěl jsem je zažít na vlastní kůži,“ vysvětlil nejpádnější důvody Kostelecký.

Můžete být konkrétnější?

Změnila se schémata. Máme o jedno víc, přibyl těžší terče. Je to jiný sport, vnímáme to i na výsledcích. Je pro mě dobré si tím projít, abych pak věděl, jak trénovat. Není už stano- viště, na němž byste si odpočinul.

Nový model jste si vyzkoušel na březnovém Světovém poháru v Maroku, kde jste z Čechů skončil nejlépe (16.). Jaké byly dojmy?

Ztížilo se to opravdu hodně. Nečekal jsem, že zásah do disciplíny bude až tak razantní. Všechno je ale o zvyku. Vrháčky musíme mít nastavené stejně jako ve světě, jinak nebudeme konkurenceschopní. Některé federace jsou na to připravené víc, jiné méně. V Maroku vyhrál kvalifikaci olympijský vítěz Nathan Hales se 123 zásahy ze 125 terčů. Trefit se to tedy dá, moc prostoru pro výmluvy není. Jen je to prostě náročnější.

Do finále nyní postupuje osm střelců místo šesti. Změnil se i systém bojů o medaile?

Dva závodníci končí už po deseti terčích, další dva po dalších pěti. Patnáct ran a čtyři střelci jsou ze hry. Finále má jen třicet terčů a trvá zhruba půl hodiny, což je oproti dřívějším pravidlům výrazné zkrácení. A brzy dojde ke schválení ještě jedné novinky: střelci budou pokaždé předem vědět, kam terč pole- tí. To dříve neplatilo.

Máte už své roky. Dal jste přípravě znovu všechno?

(směje se) Snažil jsem se. Když něco dělám, tak je to cítit. Do toho jsem si nechal vyrobit novou pažbu, abych měl ještě jeden extra motiv. Jsem rád, že jsem tuto změnu udělal, správně mě to nakopne.

Prozradíte vyhlídky do sezony?

Po kontrolních závodech přijdou nominační. Těch bude asi osm, na jejichž základě se určí nominace pro mistrovství Evropy a světa.



Příští týden odjždíme na světák do Kazachstánu. Uvidíme, jak mi to půjde. Zatím se mi střílí dobře. Lépe mi fungují i oči.

Loňskou sezonu jste zakončil týmovým bronzem na světovém šampionátu v Řecku. Jak chutnala tahle velká medaile v padesáti letech?

Dobře, dobře. Myslel jsem si, že půjde o můj poslední závod v kariéře. Byla to důležitá medaile nejen pro mě, ale celkově pro české střílení. Hlavně z hlediska dotací pro náš sport.

Co konkurence v boji o nominace na vrcholné podniky? Bude velká?

Je nás tam v podstatě šest, jet mohou tři. Pavel Vaněk, já, Jirka Lipták, Fabio Beccari, Mirča Štěpán a Honza Palacký. Rozhodne forma.

Doma vám pokračování v kariéře nezakazovali?

Manželka je bývalá střelkyně, u ní to prošlo v pohodě. Zakazují mi to spíše děti. Když vždycky odjždím pryč, tak jsou naštvaní.

Na ISSF jste členem technické komise, která spoluvytváří pravidla.

V evropské federaci působil v komisi sportovců a v Českém střeleckém svazu zastáváte funkci viceprezidenta. Asi se nenudíte...

Je to pekelná kombinace. Světová a evropská federace spolu dost válčí, takže je trochu pikantní, že figuruju v obou. A jako viceprezident doufám, že se nám podaří znovu zvýšit konkurenceschopnost vůči světu. V poslední době jsme trochu ustoupili z pozic. Musíme si nastavovat co nejtěžší podmínky v přípravě, abychom při výjezdech do zahraničí obstáli a trefovali pěkná čísla.

Text: Pavel Král, foto: Jonáš Fiedler